

עמ"מ 29933/08/14 - פנחס סירוטה נגד נציבות שרות המדינה

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
בפני סגן הנשיא, כב' השופט משה דרורי

26 פברואר 2015

עמ"מ 29933-08-14 סירוטה נ' נציבות שרות המדינה

פנחס סירוטה
נציבות שרות המדינה

המערער
נגד
משיבה

החלטה בבקשת המשיבה לבטל את קביעת בית המשפט

בעניין ההשעיה

כללי

1. ביום כט טבת תשע"ה (20.1.15), ניתן על ידי, כערכאת ערעור, פסק דין המזכה את הנאשם מעבירות על סעיפים 17(1), (2), ו- (3) לחוק שירות המדינה (משמעת), התשכ"ג - 1963, בגין ביצוע מעשים מגונים והטרדה מינית כנגד המתלוננת.
2. עוד קבעתי בפסק הדין, כי תבטל השעיית המערער מעבודתו כמנהל מחלקה בבית החולים הפסיכיאטרי, שבו עבד שנים רבות, עד השעייתו. המערער אמור היה לשוב לאלתר לעבודתו הסדירה, על פי פסק דיני.
3. על פסק הדין, הגישה המשיבה בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון.

בקשת המשיבה

4. המשיבה - המאשימה - הגישה בקשה לביטול חלק החלטתי העוסק בעניין השעייתו של המערער, ולקביעה חלופית, כי השעייתו תעמוד בעינה עד לסיום ההליכים המשפטיים בעניינו, דהיינו: עד הכרעת בית המשפט העליון בבקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי.
5. טעמיה של המשיבה לכך הינם, כי כל שעמד לביקורת בפני בית המשפט לערעורים, הוא פסק דינו של בית הדין המשמעת של עובדי המדינה; אך, השעיית העובד איננה חלק מפסק הדין, משום שהיא צעד מנהלי, שנקט נציב שירות המדינה, בהתאם לסמכותו.

6. הביקורת השיפוטית בגין צעד מנהלי זה, כך ממשיכה וטוענת המשיבה, איננה בסמכותו של בית המשפט של הערעור, אלא של בית הדין לעבודה; לאמור: השעיית המערער, איננה מצויה בסמכותו של בית המשפט, וכך גם ביטול השעיה זו.

תגובת המערער

7. טענותיו של המערער התפרסו על פני שלושה משורים.
8. במישור הפרוצדורלי, טוען המערער כי לא ניתן לבקש מבית המשפט, לבטל קביעה שלו עצמו, במסגרת אותו פסק דין.
9. במישור המהותי, טוען ב"כ המערער כי לבית המשפט סמכות טבועה, מקום שהחליט על זיכוי הנאשם, להורות גם על ביטול ההגבלות שחלו עליו בעקבות הגשת הקובלנה נגדו.
10. גם במישור המשפטי, טענתו של ב"כ המערער היא כי משניתן פסק דין סופי (אף אם לא חלוט), הרי שמתבטלת ההשעיה שהחליט עליה הנציב, וזאת מכוחו של סעיף 47(ה) לחוק שירות המדינה (משמעת). פסק הדין המדובר, מהווה, לפיכך, לטענת המערער, פסק דין סופי, המבטל את ההשעיה, על אף שזו ניתנה, מראש, על ידי נציב שירות המדינה.
11. עוד מוסיף ב"כ המערער וטוען, כי גם בהנחה שיש ספק בפרשנות המשפטית אותה נתן לסעיף 47(ה) לחוק הנ"ל, המפסיק את ההשעיה, הרי שיש לשאוף ליתן לאותו הסעיף פרשנות המקלה עם הנאשם, ולא להיפך.
12. בסיום דבריו, הזכיר המערער את הסיכוי הנמוך שיש לקבלת בקשת רשות הערעור על ידי הערכאה המהווה גלגול שלישי של פסק הדין, וסבר כי גם משום כך, הצדק מחייב את ביטול את ההשעיה.

דין

13. בטרם אדרש להכרעה בסוגיות המשפטיות אשר הציבו הצדדים, אעמיד לנגד עיני את הוראות החיקוק הרלבנטיות לענייננו.
14. השעייתו של המערער נולדה על פי החלטתו של הנציב מתוקף סעיף 47(א) לחוק שירות המדינה (משמעת), תשכ"ג-1963 (להלן - "חוק שירות המדינה" או "החוק"), שזו לשונו:

"47(א) עובד שהוגשה עליו קובלנה לפי סעיף 32, רשאי נציב השירות להשעותו ממשרתו בשירות המדינה; התחילה חקירה פלילית של המשטרה נגד עובד בעבירה שלדעת נציב השירות יש עמה קלון, רשאי נציב השירות להשעותו ממשרתו בשירות המדינה לאחר התייעצות עם

היועץ המשפטי לממשלה או בא כוחו".

15. סעיף 47(ה) לחוק האמור, קובע, ועל כך לא חלקו הצדדים, כי החלטת ההשעיה מתבטלת, משעה שניתן

פסק דין סופי של ערכאת הערעור. כך הוא נוסח הסעיף:

"47(ה) הושעה עובד, תימשך ההשעיה עד שיחליט המוסמך לכך שלא להעמידו לדין פלילי או משמעתי, ואם הועמד לדין פלילי או משמעתי - עד למתן פסק הדין הסופי באותם הליכים; ואולם רשאי נציב השירות להורות על הפסקת ההשעיה במועד מוקדם יותר".

16. המחלוקת בין הצדדים נטושה בשאלה, האם פסק הדין של ערכאת הערעור (פסק הדין אשר ניתן על ידי),

הינו פסק הדין הסופי בעניינו של המערער, או שמא "מתהדר" בתואר זה פסק דינה של ערכאת ערעור

נוספת, היא ערכאת הערעור על פסק הדין בערעור, דהיינו: פסק הדין שניתן על ידי בית המשפט העליון,

כערכאת ערעור על פסק דיני.

17. ב"כ המערער הבחין בין "פסק דין סופי" ובין "פסק דין חלוט", במובן זה, שפסק דין חלוט הוא זה המסיים

את ההליכים המשפטיים. לאחריו, ברור כי תתבטל ההשעיה. לעומת זאת, הסעיף הרלבנטי בעניינו, סעיף

47(ה), קובע כי השעיית העובד תיוותר בעינה עד לקבלת פסק דין סופי, במשמע - גם פסק דין שאינו

חלוט, כגון: פסק הדין של ערכאת הערעור הראשונה, אשר עליו הגישה המשיבה בקשת ערעור נוספת.

18. ניתן לראות את המחלוקת שבין הצדדים כשאלה בסדרי דין: האם יש זכות לערעור נוסף על הערעור

המוגש על החלטת בית הדין המשמעתי של עובדי המדינה.

אם קיימת אפשרות חוקית, בזכות או ברשות, להגשת ערעור נוסף, הרי שפסק דיני איננו פסק דין סופי. אולם,

באם לא מעוגנת אפשרות זו בחקיקה הרלבנטית, הרי שפסק הדין הינו בגדר "פסק דין סופי", שבהינתנו -

תסתים אוטומטית השעייתו של המערער, אם יזוכה, ואם יורשע ויפוט, אין משמעות יותר להשעייה..

19. מעיון בפסיקה הרלבנטית נראה, כי בפועל אכן קיימת אפשרות ערעור, מצומצמת, לבית משפט העליון,

כערכאה שלישית, על פסק הדין שבערעור.

20. כך הסכים גם ב"כ המערער (ראה: פסקה ז לתגובת ב"כ המערער מיום 2.2.15), וכך נראה מן ההליכים

הנדונים, דבר יום ביומו, בפני בית המשפט העליון.

הדברים הובהרו מפי כב' השופט - כתוארו אז - אליקים רובינשטיין, עוד בבר"ש 3207/10 ד"ר אורי ריחני נ'

מדינת ישראל - נציבות שירות המדינה (2010) (פיסקה ז לפסק הדין):

"בידוע, כדי שתישקל רשות ערעור בגלגול שלישי, יש להצביע על בעיה משפטית או ציבורית

החורגת מעניינם של הצדדים הישירים להליך. נזכור כי לא מכבר נשתנה המצב המשפטי הדיוני,

משקבע המחוקק את ערכאת הערעור בזכות על הכרעות בית הדין המשמעתי בבית המשפט

המחוזי במקום בבית משפט זה, ועל כן נדרשת רשות ערעור."

21. לאחר מכן, בבר"ש 1185/13 פנינה אוחנה נ' נציבות שירות המדינה (2013), המשיך ואמר כב' השופט -

כתוארו אז - אליקים רובינשטיין (פיסקה ט לפסק הדין):

"רשות ערעור בגלגול שלישי תישקל מקום בו מתעוררת שאלה משפטית כללית או ציבורית, החורגת מעניינם של הצדדים (ר"ע 103/82 חנין חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123). הדברים נכונים גם כשעסקין בבקשת רשות ערעור על פסק דין שניתן בערעור על הכרעה בהליך משמעותי (בר"ש 3207/10 ריחני נ' מדינת ישראל - נציבות שירות המדינה [פורסם בנבו] (19.9.10))."

22. כלומר: נכון אומנם כי רשות ערעור על פסק דין בערעור על הכרעה בהליך משמעותי, הינה חריג, אשר יינתן במשורה, רק במקרים בהם חורגת השאלה המשפטית שהתעוררה, מעניינם של הצדדים הספציפיים. אך, אפשרות ערעור, הלכה למעשה - קיימת.

23. כל עוד קיימת אפשרות הערעור, הרי שההליכים בענין טרם הסתיימו, והפרשנות ההגיונית שיש ליתן לסעיף 47(ה) הנ"ל, היא כי ההשעיה תמשיך להיות תלויה ועומדת, עד לסיומם של ההליכים כולם, דהיינו: כולל ההליך האחרון, אשר יהפוך את פסק הדין לחלוט. הליך זה איננו ההליך שנשמע בפניי, אלא זה ההליך הנשמע כעת בפני בית המשפט העליון.

24. אמשיך ואבהיר, כי להבנתי, ב"כ המערער, מבקש להסתמך על הוראות סעיף 43 (ב) לחוק שירות המדינה (משמעת), לפיו שופט בית משפט מחוזי, רשאי לעכב ביצוע של החלטת פיטורים, או להורות על החזרתו למשרתו. במסגרת זו, רשאי בית המשפט לצוות על השעיית העובד מתפקידו, עד למתן ההחלטה בערעור. זו לשונו של הסעיף האמור:

"ערעור על החלטת בית הדין

43. (א) ...

(ב) החליט בית הדין על ביצוע מיידי של פיטורים או על העברה מיידיית למשרה אחרת או למקום עבודה אחר כאמור בסעיף 40(ב), רשאי שופט בית המשפט המחוזי כאמור בסעיף קטן (א), על פי בקשת העובד, לעכב את הביצוע עד להחלטה בערעור, ואם כבר פוטר העובד או הועבר כאמור לפי ההחלטה - להורות על החזרה למשרתו; החליט השופט לעכב הביצוע, רשאי הוא לצוות על השעיית העובד מתפקידו."

25. אילו הייתה החלטתי הראשונית בדבר ההשעיה מבוססת על סעיף זה, הרי שהצדק היה עם ב"כ המערער. אולם, החלטתי, מיום 31.8.14, לא התבססה על הוראות סעיף 43(ב) סיפא, אלא היא הניחה, בהתאם להסכמת ב"כ המערער (מיום 20.8.14) ולהסכמת ב"כ המשיבה (מיום 2.9.14), כי החלטתו של הנציב

תעמוד בתוקפה עד לתוצאות פסק הדין בערעור. הכרעתי בנושא ההשעיה אף לא התבקשה, באותה העת, על ידי הצדדים. מקורה של אותה ההשעיה בה מצוי המערער, איננו מכוח החלטתי דאז, אלא מכוח החלטתו של הנציב.

26. סמכותו של הנציב, במסגרת הוראות סעיף 47(ה) לחוק היא להורות על השעייתו של עובד עד למתן פסק דין סופי בהליך או עד מועד המוקדם לקבלת פסק הדין הסופי. היות ואנו אווזים עדיין במועד המוקדם לקיומו של פסק דין סופי, הרי שעדיין עומדת לו לנציב סמכותו לפי סעיף זה, וכל בקשה לקיצור ההשעיה, על נימוקיה - יש להפנות אליו.

27. לפיכך, אני מבטל את האמור בפסק דיני לעניין ביטול ההשעיה, והיא עדיין בתוקף.

28. סוגיית ההשעיה תועבר אל נציב שירות המדינה, אשר ישקול, שוב, האם כעת, לאור המצב החדש (הרשעה בבית הדין המשמעתי; זיכוי בבית משפט מחוזי; בקשת רשות ערעור תלויה ועומדת בבית המשפט העליון), יש מקום להשעיה.

29. לפני ההחלטה של הנציב יש לתת זכות שימוע לב"כ המערער (כולל, כמובן, זכות תשובה לב"כ המשיבה). חזקה על ב"כ המערער שיציג בפני הנציב נתונים נוספים, פרטניים, המתאימים לגילו של המערער, מצבו האישי והבריאותי, וכיוצא באלה. נתונים אשר מן הראוי כי הנציב ישקול אותם ביחד עם מכלול השיקולים שיש להביא בחשבון לעניין ההשעיה, לרבות, כמובן, עצם הזיכוי בבית משפט זה. אני מניח כי יובא בחשבון גם הנתון המובא בפיסקה 240 לפסק דיני, בדבר הפסקת עבודתה של המתלוננת באותו בית חולים ובאותה מחלקה (אם בעניין זה יש שינוי, על הנציב לתת גם לכך את המשקל המתאים).

30. אינני מרחיב יותר, כי אני, כערכאת הערעור על ההרשעה, סיימתי את תפקידי, וכל הכרוך והקשור להשעייה ייתקף בערכאות המוסמכות (בתי הדין לעבודה).

31. בנסיבות העניין אין צו להוצאות בעניין בקשה זו.

32. המזכירות תשלח העתק החלטה זו לבאי כח הצדדים.

ניתנה היום, ז' אדר תשע"ה, 26 פברואר 2015, בהעדר הצדדים.